

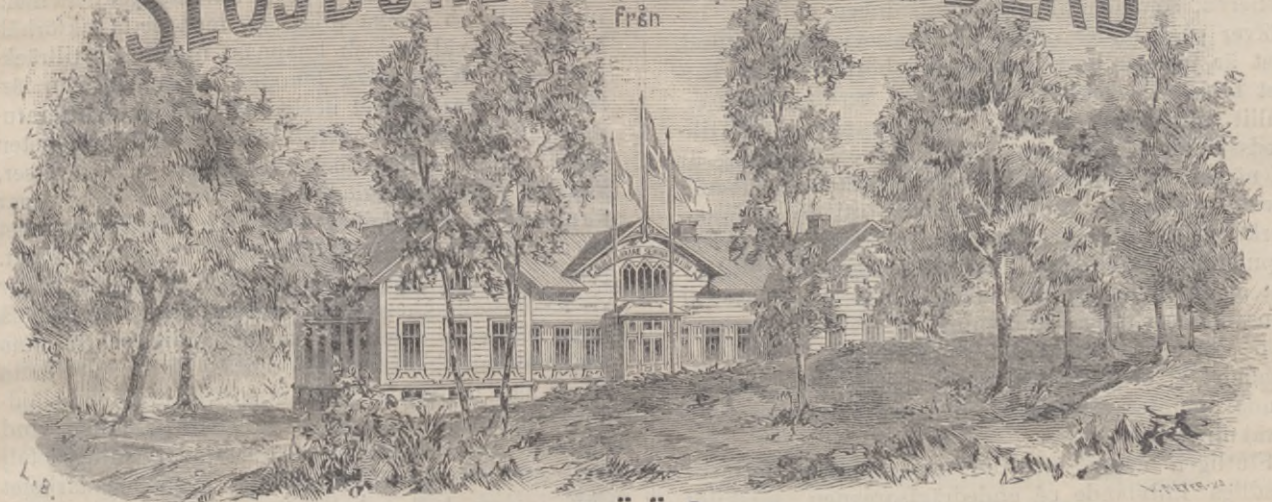
Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

SLÖJDUNDERVISNINGSBLAD

från

NÄÄS.

Åttonde årgången. N:o 11 (91).

Redaktör: OTTO SALOMON.
Näås, Floda Station.

(Tryckt 28/11) 1892.

De förfärdigade arbetenas afputsning.

IV.

Att afputsningen förefaller åtskilliga personer, äldre såväl som yngre, tråkig är med verkligheten fullkomligt öfverensstämmande, och detta lika visst som att återigen andra finna just det motsatta. Tycke och smak kan ju ingen förta, och olust att så länge fortsätta med ett arbete intill dess detta blifver i möjligaste mån afslutadt, är säkerligen icke något, som blott har med afputsning att göra. Såväl sinne för prydlighet som lust för ihärdighet äro ju hos olika personer utvecklade till olika grad, och hvad därför den ene anser onödigt, ja rent af olidligt, kan däremot den andre fullkomligt gilla och finna behag uti. Oss synes för öfrigt som om man vid undervisningen i allmänhet visst icke anser sig böra taga någon så särdeles stor hänsyn till hvad hvarje enskildt barn tycker vara roligt eller icke, så att det städse blott behöfver göra det förra, men befrias från det senare. Tråkigheten kan således väl icke anses vara något afgörande skäl för att barnen skulle slippa afputsning och färdiggöra sina arbeten. Snarare kunde måhända tråkigheten, om den verkligen i vidsträcktare grad förefinnes, få åberopas såsom ett skäl för den motsatta uppfattningen, emedan, om läraren fordrar att ytorna skola vara äfven snygga och prydliga, och barnen icke hafva något behag uti att länge sysselsätta sig med afputsning, så bör detta gifva dem anledning att söka gå så nära som möjligt med de skärande verktygen, för att därigenom bespara tid vid afputsningen.

Så de båda invändningarne, att putsningen är ett rent mekaniskt och tankedödande arbete, och att densamma förderfvar såväl träets karakter som arbetenas skarpt framträdande kanter. Dessa båda invändningar böra bäst upptagas tillsammans, emedan de till hvarandra stå i ett visst vexelförhållande. Är det nämligen så, att hvarje medelst sandpapper afputsadt arbete blifvit i nämnda afseenden förderfvadt, så kan naturligtvis afputsningen ske fullkomligt mekaniskt, emedan ett utförande därpå med uppmärksamhet och omsikt icke blir till någon praktisk nytta; kan däremot afputsningen verka an-

tingen till förbättring eller ock till försämring af arbetet, så måste sättet för densamma utförande ovillkorligen vara af betydelse. Nu torde väl icke äfven den störste sandpappersfiende våga påstå, att icke äfven afputsade arbeten kunna förete skarpt framträdande kanter och vackra ytor. Vi hafva visserligen hört enskilda personer förmena det motsatta, men, då man lagt fram till deras bedömande ett afputsadt och ett icke afputsadt föremål af samma slag och bedt dem utpeka, på hvilket sandpapper varit användt och på hvilket detta icke varit fallet, hafva de, såvida afputsningen varit väl gjord, icke kunnat märka skillnaden, något som synes visa, att sättet för sandpapperets användande, d. v. s. om detta skett med uppmärksamhet eller icke, ingalunda saknar betydelse. Lärarens sak blir naturligtvis sålunda att för lärjungen påvisa detta förhållande, och denne, som i allmänhet gerna vill hafva sitt arbete så väl och vackert utfördt som möjligt, skall då sträfvä efter att undvika den mekaniska slipningen och söka utföra äfven denna del af slöjdandet med uppmärksamhet och eftertanke.

Att rätt mycken tid åtgår till afputsning torde icke kunna bestridas, äfven om det icke förhåller sig fullt så illa, som det blifvit uppgifvet och vunnit tilltro, att man exempelvis på Näås icke använder några andra verktyg än sandpapper, så att alla modellerna från pekpinnen till bordet äro förfärdigade uteslutande genom afputsning, ett obestridligen mycket vackert konststycke. Men kort eller lång tid är och förblir dock alltid något relativt och ytterst beroende på, hvartill denna blifvit använd. Säkerligen kan ett under utbildning varande barn använda sin tid bra mycket sämre än att under den tillvänjas icke sätta för låga fordringar på sina händers verk och därmed indirekt på allt, hvad det utför, att icke lemna något i ofullbordadt [unfinished] skick och att få klart för sig, hurusom ett föremåls prydliga utseende, äfven om detsamma icke skulle höja eller ens vara nödvändigt för det praktiska användandet af föremålet i fråga, dock utgör något, hvarpå en god och samvetsgrann arbetare icke gerna får göra afslag. Hvad för öfrigt den långa tiden beträffar, så är det naturligtvis absolut felaktigt att

beräkna denna i procenttal af de för utförandet af de första modellerna i anspråk tagna timmarne, ty gifvet är, att det företrädesvis är på de första modellerna, som den nödiga afputsningen möjligen behöfver pågå under någon jämförelsevis längre stund. Det är ju nämligen egentligen i början, innan barnet blifvit tillräckligt bekant med verktyget och erhållit tillräcklig öfning i dess förande på ett tillfredsställande sätt, som någon större afputsning är af nöden. Ju längre nybörjaren framskrider i modellserien, ju större färdighet han får uti de skärande verktygens rätta utnyttjande, dess mindre behöfver afputsning förekomma. Den del af den för utförandet af en blomsterpinne nödiga tiden, som åtgår till densammans slutliga afputsning, blir därför i proportion större än hvad fallet är exempelvis vid förfärdigandet af en bokhylla eller ett bord, och kan sålunda på intet vis läggas till grund för någon dylik beräkning.

Slutligen några ord om sandpapperets förment skadliga inflytande på andedrägtsorganen, särskildt lungorna. Vi tro, och hafva i detta afseende rådfört oss med flera läkare, dessa så bjärt utmålade vådor vara i hög grad öfverdrifna. Att lungorna och särskildt svaga sådana kunna hafva men utaf att under en längre tid stå »i rök och dam,» detta må nu hafva den ena eller andra orsaken, torde nog vara mycket antagligt, men skulle man låta barnen undvika allt, som möjligen i detta afseende kan blifva till någon skada, så återstår väl slutligen intet annat än att insätta dem till konservering i något lämpligt glasskåp. Visst är, att lifvet så väl i som utom skolan gifver riklig anledning till inandning af stoftpartiklar af animaliskt, vegetabiliskt och mineraliskt ursprung. Städningen af skolsalen, lekar där eller på lekplanen, rörelserna under gymnastiken, vandringar en blåsig dag på den dammiga landsvägen, allt detta och mycket annat böra säkerligen ingifva minst ut lika stora farhågor för lungornas normala verksamhet som någonsin de jämförelsevis få sandkorn, hvilka, öfvervinnande tyngdkraftens dragning nedåt, kunna finna sin väg upp genom luften och genom den arbetandes mun eller näsa till hans andedrägtsorganer. Uppriktigt sagdt, ställa vi oss på grund af under många år gjorda iakttagelser ytterst tviflande gent emot de utskrikna farhågorna, att de sammanlagdt högst några få timmars slipning i veckan, som möjligen skulle kunna komma på hvarje barn, kunde i stort taget medföra några hygieniska vådor. Medförde sandpapperets användande verkligen så stora faror för lif och helsa, som man anser lämpligt förespegla, så borde väl dessa i första hand gifva sig tillkänna hos de personer, hvilka på grund af sitt yrke dag efter dag, år efter år hafva att handskas därmed. Så är emellertid ingalunda förhållandet; statistiken visar nämligen, att snickeriet just kan räknas till de sundare industriella yrkena, hvilkas utöfvare uppnå och öfverskrida medellifslängden.

Men — kan man nu fråga — medför sålunda användandet af sandpapper vid slöjdundervisningen alls inga faror och olägenheter? Härpå svara vi: Jo, naturligtvis, men detta aldeles på samma sätt, som väl allt hvad vi människor göra kan medföra frestelser och faror, om det utföres på ett oförnuftigt sätt eller till öfverdrift. Skulle detta, att något möjligen kan blifva till skada vara en tillfyllestgörande orsak att icke därmed taga någon befattning,

så finge vi ofullkomliga människor väl afhålla oss från allt. Det har ju — och detta måhända med fog — blifvit påstått, att öfverhufvudtaget flera människor äta än dricka ihjäl sig, men detta sakförhållande kan väl ändock knappast utgöra ett tillräckligt skäl att undvika ätande. Att en allmän läsfärdighet ökar antalet af skandal- och smutslitteraturens afnämare, och den allmänna skriffärdigheten deras antal, hvilka förfälska vexlar och reverser, kan väl icke, såsom dock äfven personer i våra dagar förmena, vara fullgiltig anledning till fördömandet af allt arbete för folkbildningen. I korhet sagdt. Nära nog allt har två sidor, och att något under vissa omständigheter kan missbrukas, bör icke få lägga hinder i vägen för ett förståndigt och sålunda ändamålsenligt användande därpå. Vi tro, att detta äfven kan tillämpas på afputsningen af de vid slöjdundervisningen förfärdigade arbetena. Lemnad vind för våg kan säkerligen denna undervisningsdetalj lika väl som hvarje annan, ja, liksom skolarbetet själf i dess helhet leda till skadliga öfverdrifter, men under en förständig och dugande lärares ledning och enligt hans anvisningar torde nyttjandet af sandpapper icke allenast vara ofarligt utan äfven blifva en icke oväsentlig faktor vid en i djupare mening uppfostrande slöjdundervisning.

Slöjdtidning i England. »Hand & Eye» — Hand och öga — är namnet på en tidning eller måhända riktigare tidskrift, som nyligen från London utsändt sitt första nummer. Redigerad af skolinspektören i Bradford Mr. Charles Neville och med löfte om bidrag från personer såväl inom som utom England, afser tidskriften att arbeta för befordrandet af pedagogisk slöjd, Kindergarten och andra former af arbete med händerna. Första numret, som prydes af ett väl utfördt porträtt af Pestalozzi, innehåller förutom en inledande anmälan, *Bref från Nääs, Arbetsundervisning och medborgarskap* af D:r W. Götz, *Ett försvar för slöjden* af den ansedde skolinspektören Mr. Rooper, *Berättelser om sommarens kurser på Nääs, i Leipzig, Bangor och Oxford, En saga och en sång för Kindergarten* samt slutligen, under den gemensamma öfverskriften *Shavings* — spånor — en del smånotiser från arbetsundervisningens område. Vi rekommendera på det varmaste denna tidskrift åt alla för slöjdundervisningen intresserade personer, hvilka äro mäktiga engelska språket. Den kan rekvireras hos utgifvarne O. Newmann & Co, 84 Newman Street, London, W och kostar 2 s. 6 d. för år, postarfvodet inberäknadt.

Norrköpings folkskolor. Årsredogörelsen för Norrköpings folkundervisningsanstalter under år 1891 meddelar rörande slöjdundervisningen för gossar, att densamma lemnats i 10 slöjds-kolor, hvardera med 16 lärjungar. Undervisningen har varit för samtliga skolor 3 aftnar i veckan, 2 timmar hvarje gång. Dessutom undervisades i 4 slöjds-kolor — med 16 lärjungar i hvarje — under sommarferierna — 100 timmar, 2 timmar om dagen. De lärjungar, hvilka undervisats 2 terminer, hafva i medeltal utfört omkring 27 och de, som blifvit undervisade 4 terminer, i medeltal omkring 37 modeller. Hela antalet under året utförda arbeten har uppgått till 4361, af hvilka 105 eller 2,4% blifvit kasserade.

Handbok i pedagogisk snickerislöjd. Af »The teachers handbook of Slöjd» — den engelska öfver-

sättningen af Handbok i pedagogisk snickerislöjd — är nu första upplagan, 2000 exemplar, utsåld och en ny upplaga under utgifning.

En besynnerlig bok.

Bidrag till Snickerislöjdens Metodik med 46 figurer af J. Franzén och L. Malmundh.

(Forts.)

Då förf. ju i sitt förord till boken starkt betona, att deras jämförelse mellan de olika öfningarna söker utgå från en mera objektiv grund, än hvad hittintills varit fallet med förut gjorda likartade undersökningar, hvilka icke äro något annat än »resultanten af mängas subjektiva tycken», synes det egendomligt, att de själfva vid sina undersökningar dock ändå ytterst icke komma fram med något annat än dylika subjektiva tycken. Såsom sådana måste väl nämligen hvarje sakkunnig och opartisk läsare anse bland annat följande:

1. Den godtyckliga indelningen af verktygen uti »a. Hjälpverktyg» och »b. Hufvudverktyg», af hvilka de förstnämnda lemnas alldeles åsido vid öfningsseriens uppställande, emedan de »på vissa ställen i modellserien ovillkorligen måste inträda, oberoende af deras lätthet eller svårighet». Här emot våga vi ställa vår »subjektiva» åsikt, att en rationell modellserie just skall medgifva verktygens förekomst vid öfningarna i förhållande till deras svårighet. Ett verktyg synes oss därför böra komma till användande, icke emedan det behöfves för utförandet af någon bestämd modell på någon bestämd plats i serien, utan fastmer skall öfningens och den därpå grundade modellens plats i serien, bestämmas så mycket som möjligt af svårigheten eller lättheten att medelst vidkommande verktyg utföra vidkommande öfning. Bland oegentligheter vid denna indelning påpeka vi, att filen blifvit hänförd till verktyg nödvändiga för afputsning, medan däremot puts-hyveln räknas till den andra gruppen.

2. Uteslutandet af så viktiga och ofta förekommande öfningar med knifven som, för att begagna förf:s egna terminologi, konvex täljning utåt och konkav täljning utåt. Vi för vår del anse det nämligen vara af största vikt, att barnen vänjas vid att föra knifven så mycket som möjligt i riktning från sig och icke emot sig, i hvilket senare fall de lättare skada sig själfva och sina kläder.

Nära nog hela öfningsindelningen, enligt hvilken förf. utgå ifrån den säkerligen mycket subjektiva uppfattningen, att öfningarna med rubank, puts-hyvel och skrubbyvel äro alldeles desamma, likaledes öfningarna med fogsvans och sticksåg samt de med pinnborr och centrumborr. Likaledes påståendet att de flesta verktyg gifva öfning blott för sträckmuskulerna. Måne verkligen icke vid tillbakaskjutande af såg och hyvel äfven böjmuskulerna tagas i anspråk och sålunda samtidigt öfvas?

3. Uppfattningen, att en rörelses svårighet står i direkt förhållande till antalet verksamma muskler. I allmänhet antager man nämligen, och låter sig äfven bevisas, att vid många fall just det motsatta är händelsen nämligen, att den rörelse, där ett fåtal muskler kommer i verksamhet är svårare än den, vid hvilken ett större antal samverkar.

4. Förbiseendet af att till en rörelses lätthet eller svårighet bidrager måhända i ännu större grad än antalet verksamma muskler, häfstängernas förhållande, musklernas angreppsvinklar och antalet rörelseaxlar samt att hänsyn måste tagas mindre till huru många än till hvilka muskler, starka eller svaga, som tagas i anspråk.

5. Förbiseendet jämväl af, att vid äfven de till utseendet mest enkla rörelser bidraga nära nog samtliga vidkommande kroppsdelns muskler, emedan ju icke allenast de rörliga delarne skola sättas i rörelse utan äfven de orörliga hållas fixerade.

6. Det godtyckliga uteslutandet af en hel del vid öfningsseriens utförande direkt verksamma muskler, såsom de muskler, hvilka tagas i anspråk vid benens och de flesta af hälens rörelser, vid den ena handens och armens rörelse, vid intagandet af utgångsställningen och vid verktygets återförande till sitt ursprungliga läge. De skäl, hvilka af förf. anföras till begrundandet af denna uteslutning, kunna möjligen ega giltighet för dem själfva personligen, men vi beivilla högligen, att många af bokens läsare skola finna dem ens i någon mån bindande, ty detta, att exempelvis en rörelse endast är »för modellernas formande af sekundär betydelse», eller att den »icke i väsentlig grad bidrager till materialets formande» kan väl i all rimlighets namn icke vara något annat än en fullkomligt subjektiv grund för att icke taga hänsyn till de muskler, hvilka faktiskt äro verksamma vid de för ifrågakommande öfnings utförande nöd-

vändiga rörelserna. Om — för att belysa innebörden af dessa skäl — det gällde att stiga upp i tvenne kyrktorn, det ena 100 och det andra 50 meter högt, och förf. befunno sig en kilometer från det förra, men däremot ett tusen från det senare, så skulle, i enlighet med detta sätt att resonera, de dock anse lättare att komma upp i det senare än i det förra, emedan tillryggaläggandet af det afstånd, som skiljer dem från tornen, är för tornbestigningen »af sekundär betydelse».

7. Den af lätt insedda skäl omotiverade indelningen af öfningarna uti sådana, vid hvilka verktyget är af arbetsstycket fullkomligt understödt och sådana, där detta icke är fallet. Denna indelning hafva förf. synbarligen särskildt tillgripit för att få knifven undanskjuten längre bort i öfningsföljden, än hvad som skulle blifva fallet, om blott antalet af de i förf:s schema upplagna verksamma muskler skulle få vara bestämmande. Hvar och en kan ju nämligen lätt nog öfvertyga sig om, att hvarken ett stämjärn eller en borrsväng, och måhända allra minst förf:s första verktyg fogsvansen, stadigt hvilat på underlaget och detta så, att de icke »under arbetet antingen helt och hållet eller delvis måste bäras af slöjdaren». Innan förf. gjorde sin egendomliga indelning, borde de hafva praktiskt öfvertygat sig om, exempelvis huru djupt man måste säga ned en fogsvans för att den skall blifva kvarstående i arbetsstycket utan att uppbäras af någon eller något annat.

8. Ordningsföljden mellan största delen af förf:s öfningar, änskönt de ju blott äro 23 till antalet. Sålunda anföras, åtminstone hvad vi efter flera gånger uppmärksam genomläsning kunnat finna, icke några skäl hvarföre öfningarna 3—8 just fått denna ordning och icke någon annan. Samtliga hafva ju siffran 3, och detta till och med i feistil för att utmärka, hurusom vid deras utförande tre rörelser, nämligen underarmens sträckning samt öfverarmens och skuldrans förande framåt tagas i anspråk, men hvarföre sågning med fogsvans och sticksåg, är lättare än kanthyfling med puts-hyvel, och denna åter lättare än kanthyfling med rubank, därom hafva vi förgäfvat sökt någon upplysning, och naturligtvis funnit detta så mycket angelägnare, som man väl i allmänhet anser ordningsföljden just böra vara den motsatta.

9. Att sedan vridborring och lodrät stickning med stämjärn blifvit på dylika »objektiva grunder» bevisade vara de lättaste öfningar*) och därför ställts i spetsen för öfningsserien, de ändock få göra åt sig för andra, hvilka dock på »fysiologiskt språk» förklarats såsom svårare. Skälen till denna degradering uppgifvas vara »praktiska» och bestå därtuti, att öfningarna i fråga icke äro ägnade att ställa i början af en serie, enär man genom blott dessa öfningar icke kan förfärdiga något föremål». Vi tro dock, att förf. utan synnerlig svårighet skulle kunnat finna på dylika föremål af fullkomligt samma lämplighet som de, hvilka förmenas kunna utföras med användande blott af fogsvansen.

Utrymmet medgifver icke att ur det rikhaltiga förrådet framdraga än flera exempel på hvad förf. mena, när de vid bestämmandet af ordningsföljden mellan öfningarna säga sig utgå från mera objektiva grunder än hvad i allmänhet är fallet. Oss synes för öfrigt den del af boken, vid hvars nedskrivande förf. bortlagt den tämligen obekväma lärda rustningen, utan jämförelse vara den bäst skrifna och innehållsrikaste.

Slutligen vilja vi ytterligare nämna några af de anmärkingar, man vid ett studium af denna bok skulle vara frestad att framställa.

Sammansättningar, ehuru förf. säga sig med dem mena »sådana öfningar, genom hvilka två eller flera lösa delar af ett föremål fast förenas med hvarandra», finnas alls icke upptagna bland förf:s 26 öfningar, något som nog så till vida ländt dem till fromma, att de sluppit ifrån den »vetenskapliga» behandling de öfriga haft att genomgå.

Af flera uttalanden synes det såsom förf. verkligen på fullt allvar sätta tro till påståendet, att sågen är »mere end något andet værktøj i Stand til at tömre Barnets Legeme op rankt og fast», ja, de tro detta särskildt vara förhållandet med fogsvansen, då detta verktyg hålles och föres med båda händerna. Hvar och en borde dock lätt kunna öfvertyga sig om, att just i sådant fall skuldrorna skjutas fram och bröstet hopklämmas, hvarigenom en allt annat än god kroppsställning ernås.

Hvad den af förf. förordade »andra grundställningen» beträffar, så hafva vi i skolor i Köpenhamn, hvarest denna

*) Lustigt nog har herr Franzén vid kritik af en annan öfningsserie betecknat såsom felaktigt, att »snedhyfling har fått sin plats såsom Nr 32 efter de vida svårare lodstickning med stämjärn och...

ställning blifvit tillämpad, kunnat öfvertyga oss om, att detta skrefvande med benen utåt, då det verkligen gäller att utföra ett arbete, hvarken gifver en tillräcklig fast eller en symmetrisk kroppsställning, emedan den ena axeln städse skjutes framåt och nedåt. För öfrigt kan ju en hvar lätt nog genom iakttagelser på sig själf pröfva lämpligheten af den utaf förf. afbildade ställningen vid späckskeivans förande.

Mot den af förf. uppställda modellserien skulle med fog många anmärkningar kunna göras både i ett och annat hänseende. En modellserie, som redan på N:o 5 har ett metermått, låt vara än så enkelt, men dock med indelning, är säkerligen byggd mera på teorier än på befintlig erfarenhet. De förändringar, hvilka blifvit gjorda med de i serierna intagna Nääs-modellerna, äro, såsom exempelvis vid N:r 34 och 39, säkerligen försämringar. Att ett amerikanskt yxskaf af ek eller björk blifvit N:r 19, men en blomkrucks fot af fur N:o 26, höra till de oegentligheter, hvilka vi endast i förbigående vilja nämna.

Huru förf. tänkt sig användandet af de i boken införda anvisningarne för modellernas utförande är oss långt ifrån klart, men vi antaga dock, att desamma icke göra anspråk på att vara fullständiga. Vi anföra såsom exempel: N:r 36, Pall har den enda anvisningen: »Sammanspika fotstyckena och forma fötterna på en gång», för N:r 37, Bokhylla finnes ingen anvisning alls, och om N:o 38, Spottlåda heter det mycket upplysande: Utför snedsinkningen i enlighet med N:o 29 och 34. (Tapparne skola bilda räta vinklar mot sidostyckenas ändar.) Detta ehuru vid de återopade modellerna, den ena en vagn, den andra en kniflåda, alls icke någon snedsinkning förekommer.

Af hvad här nu blifvit anfördt och af hvad, om utrymmet så medgifvit, ytterligare skulle kunnat tilläggas, torde framgå, att vi ingalunda anse förf. hafva i någon mån löst den uppgift de förelagt sig, och att en slöjdundervisning sådan som deras, hvarvid på detta område redan gjord erfarenhet får stå tillbaka för mestadels obevisade och obevisliga teoretiska påståenden, skulle vara en bestämd tillbakagång i metodiskt hänseende. Pedagogiken och pedagogiska metoder, måste hemta sitt väsentliga innehåll från erfarenheten, något som redan Pestalozzi betonat, och, vi vore frestade säga, fastslagit. Spekulationen i all ära, men där det gäller så invecklade förhållanden som dem, hvilka i alla sina skiftningar möta på undervisningens område, så låta de sig säkerligen icke lösas blott såsom mekaniska muskelproblem. Härmed vilja vi dock ingalunda bestrida, att icke äfven den spekulativa väg, som förf. anse föra till »tillbörlig visshet», kan lemna en beaktansvärd ledning, men den får då säkerligen icke utnyttas i så besynnerliga konsekvenser, som de, hvilka här förekomma.

Om, hvilket vi hålla för synnerligen antagligt, så dugliga lärare, som herrar Franzén och Malmundh kunna med en dylik metod åstadkomma goda resultat, så utgör detta blott ett nytt bevis på, hvad som icke ofta nog kan framhållas, att metoden dock ytterst icke är något annat än ett verktyg i lärarens hand, och att liksom penseln är i förhållande till målaren — en skicklig konstnär kan ju med äfven den sämsta pensel framställa en god tafla — så är äfven metoden i förhållande till läraren »af sekundär betydelse». Metoden är naturligtvis redan införd vid Lunds folkskollärareseminarium, och vi antaga, att äfven själfva boken kommer att blifva eleverna anbefalld till lärobok. Dock undra vi, om icke, innehållet oafsedt, den i detta senare hänseende skulle varit lämpligare, ifall den affattats i en mindre polemisk och retande ton än hvad förhållandet nu är.

Ehuru vi sålunda anse föreliggande arbete i många punkter felaktigt och i flera rent vilseledande, vilja vi dock ingalunda fränkänna detsamma allt värde utan medgifva gerna, att hvarje för slöjdundervisningen och dess metod intresserad lärare kan hafva något att lära där af, och att sålunda god anledning kan för honom finnas att söka förskaffa sig boken. Att förf., hvilka varmt nitälska för slöjdundervisningen, nedlagt icke ringa arbete på de företagna undersökningarne och desamma tillämpning är uppenbart. Stilen, fränsett den till gensägelser inbjudande polemiska tonen, är i språkligt afseende synnerligen god. Figurerna äro omsorgsfullt ritade och utförda; felaktigheterna, hvilka ju vid dylika teckningar aldrig kunna undvikas, äro jämförelsevis få och af ringa betydelse. Anvisningarne för öfningarnes utförande äro, äfven om man icke skulle kunna underskrifva dem till alla detaljer, klara och väl affattade. Framställningen om noggrannhet och snabbhet vid arbetenas utförande är väl skrifven, och vinkarne om slöjdens förhållande till ritningen värda allt beaktande, men kapitlet om »grundläggande verktyg» torde äfven från förf:s ståndpunkt saklöst kunnat utlemnats, ty de tro väl knappast själfva, att dessa funderingar skola öfvertyga många läsare.

För att underlätta slöjdundervisningens införande utlemnats från Nääs till skolor för dem afsedda redskap och verktyg enligt nedanstående prisuppgift. Skriftliga rekvisitioner torde ställas till Aug. Abrahamson, Nääs, Floda Station.
Mot kontant, i förskott eller mot efterkräf.

Redskapens och verktygens namn.	Kr	öre	Per 6 elever behöfligt antal	Per 12 elever behöfligt antal	Per 12 elever uppställning för 12 elever.	Pållständig uppställning för 12 elever.
Hyfvelbänk, ekskeifva, 2 skr.	21	—	3	8	12	—
D:o björkskeifva, d:o	20	—	—	—	—	—
D:o furuskeifva, 1 skr.	13	—	—	—	—	—
D:o för 2 personer.	18	—	—	—	—	—
Rundsåg med ställ	1	—	2	3	4	—
D:o bredare med ställ	1	—	1	2	4	—
Sinksåg med ställ	1	15	2	4	4	—
Sticksåg, eng.	—	82	1	1	1	—
Fogsvans, eng. 12 t. 1: 65, 2 &	2	20	1	2	3	—
Rubank med dubbelt järn	3	12	3	8	12	—
Skrubhyffel med järn	1	15	3	8	12	—
Putshyffel med dubbelt järn	1	75	3	8	12	—
Rundhyffel med 2 t. d:o	1	75	1	1	1	—
Böjtång 4½ tum, Flackstång à	—	25	2	2	2	—
Kniptång	—	52	1	1	1	—
Hoftång 8 tum (9 t. 1: 10) 33 &	—	55	1	2	2	—
Stämjärn eng. (sats) 12,	3	40	1	2	2	—
D:o med påsatta skaft	4	50	—	—	—	—
Lockbettel, eng. (sats) 8 st.	3	85	1	1	1	—
Häljärn, eng. (sats) 12	4	15	1	1	1	—
Flatfil, eng. 9	—	36	2	4	4	—
Halfrund fil, eng. & rasp	—	48	3	6	6	—
Rundfil, » 9' »	—	36	2	4	4	—
Sågfil, »	—	25	2	4	4	—
Borrsläng med 16 borr 3: 85 &	4	—	1	1	1	—
» utan borr 1: 25 &	1	43	—	—	—	—
Sylborr i träfodral, 8 st.	—	90	1	2	3	—
Nya amerik. Spiralburr 3 st.	2	50	—	—	—	—
Knif (Nääs modell 40 ö.) 20, 25 &	60	4	6	12	—	—
Bandknif. 1: 75 &	1	—	1	2	2	—
Hammare med skaft. 40 &	—	60	3	8	12	—
Klubba	—	45	3	6	8	—
Passare med skruf. 93 &	1	05	2	2	6	—
D:o utan skruf. 25, 63 &	—	70	—	—	—	—
Krumcirkel	—	55	1	1	1	—
Sickling	—	13	3	6	6	—
Skrufmejsel 27, 33 &	—	22	3	6	6	—
Späckskeifva (af jern)	—	33	2	4	6	—
Skedjärn (sort.) med skaft	—	25	3	6	6	—
Skrufving 20, cm. 15 cm. 70 ö.	1	—	3	8	8	—
Yxa, (amerik.)	1	80	1	1	2	—
Strykmått (patent)	—	45	3	8	12	—
Sinkstrykmått	—	30	1	1	2	—
Smyg	—	55	1	2	—	—
Vinkel, 15, 20, 25, 30 cm.	—	16	3	—	—	—
D:o af metall 83 &	1	05	—	8	12	—
Limpanna med pensel	1	75	1	1	1	—
Slipsten med ställ & väf 7,50 &	6	—	1	1	1	—
Slipsten (plan) med ställ	2	50	1	1	1	—
Brynsten 8, 20, 25 &	—	50	2	3	3	—
Bildhuggarejärn 3 &	4	95	1	1	1	—
Metermått . 1,20, 67, 12, 8 &	—	40	2	4	6	—
Svarfjärn, eng. (sats på 1 duss.)	6	30	—	—	—	—
Böjda träsniderifilar	—	70	—	—	—	—
Sågvikare 50, 26 &	—	25	2	2	2	—
Hyfveljärn, eng., dubbla 2½/8	—	90	—	—	—	—
D:o 1½/4	—	75	—	—	—	—
D:o enkla 1/4	—	35	—	—	—	—
Rundsågsblad	—	14	—	—	—	—
Sinksågsblad 22, 28, 35 &	—	46	—	—	—	—
Sågsnören 6-tråd, pr ½ kilo	1	30	—	—	—	—
D:o 3-tråd, d:o 63 &	—	85	—	—	—	—
Skaft till filar, svarf- och bildhuggarejärn . 3¾/4, 4, 4½/2 &	—	07	—	—	—	—
Sandpapper (1 bok)	—	36	—	—	—	—
Stift 1½ t. 1¼ t. 1 t. ¾ t. ½ t.	—	—	—	—	—	—
Lim (1 kilo)	—	66	—	—	—	—
Smörjkannor	—	46	—	—	—	—
Filkloffe	—	70	—	—	—	—
Ritbestick	—	60	—	—	—	—
Slipmaskiner	1	10	—	—	—	—
Gradsågar	—	60	—	—	—	—
Skrufställ af järn, 90 öre &	2	70	—	—	—	—
Geometriska konstr. till modell.	1	25	—	—	—	—